

ע"פ 1632/23 - יגאל זילכה נגד אברהם קלדרון, עודד כהן

בית המשפט העליון

ע"פ 1632/23

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המערער:

יגאל זילכה

נ ג ד

המשיבים:

1. אברהם קלדרון
2. עודד כהן

בקשה לעיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו בת"א 55526-12-12 מיום
12.1.2023 שניתנה על ידי כב' השופט מ' אלטוביה

תאריך הישיבה: י"א בניסן התשפ"ג (02.04.23)

בשם המערער: עו"ד גיורא בן טל; עו"ד הילה ויינטרוב; עו"ד אופיר לוי

בשם המשיבים:

עו"ד יניב דקל; עו"ד רועי דותן; עו"ד רונלי אשר

החלטה

1. בפניי בקשה לעיכוב ביצוע החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט מ' אלטוביה) בת"א 55526-12-12 מיום 12.1.2023 בה התקבלה בקשת המשיבים למתן צו לפי פקודת ביזיון בית המשפט (להלן: בקשת הביזיון).

הרקע לבקשה

עמוד 1

2. המבקש (להלן: זילכה) הוא איש עסקים המחזיק בקבוצת חברות הפועלת בתחום ההימורים, התיירות והפנאי ברחבי העולם (להלן: הקבוצה). בין היתר, מחזיק זילכה ב-84.5% מהון המניות של חברת יגאל מולי תיירות בע"מ המחזיקה ב-50% מהון המניות של חברת קווין ייזום בע"מ (להלן: קווין ייזום), המחזיקה בשרשור ב-37.5% מהאחזקות בבית הימורים בטנג'יר (להלן: בית הימורים בטנג'יר). המשיבים רשומים כבעלי מניות במספר חברות בקבוצה.

ביום 27.12.2012 הגישו המשיבים לבית המשפט המחוזי תובענה כנגד זילכה, בה טענו כי מזה עשרות שנים מתקיימת ביניהם לבין זילכה שותפות עסקית הנוגעת לאחזקותיו של זילכה בעסקי הקבוצה. שותפות זו לא עוגנה בהסכם בכתב, אך לטענתם הוסכם בעל פה כי זילכה יחזיק עבורם בנאמנות את חלקם בשותפות. מנגד, זילכה כפר בקיומה של שותפות בין הצדדים, וטען כי מלבד המניות הרשומות על שמם, אין למשיבים זכויות נוספות בחברות שבקבוצה. המשיבים ביקשו מבית המשפט שורה של סעדים, ובכלל זה סעדים הצהרתיים בנוגע לזכויותיהם בעסקי הקבוצה שהוחזקו בנאמנות על ידי המבקש; סעדים אופרטיביים וכן סעד של מתן חשבונות. בדיון מקדמי שהתקיים ביום 14.10.2013 הגיעו הצדדים להסכמה דיונית על פי הצעת בית משפט קמא (כב' השופט ד' קרת-מאיר) לפיה התביעה תתברר בהליך דו-שלבי.

בתום הליך ארוך ומקיף ניתן ביום 23.5.2017 פסק דין חלקי בשלב הראשון של ההליך, בו נקבע כי יש לראות את המשיבים כשותפים בכל עסקי הקבוצה; ואת זילכה, אשר נרשם כבעל המניות של החברות השונות, כמי שמחזיק מניות אלה בנאמנות עבור המשיבים עד לרישומן על שמם. כמו כן, ניתן במסגרת פסק הדין החלקי צו למתן חשבונות כנגד זילכה ביחס לכל החברות בקבוצה שאלהן מתייחסת התביעה.

על פסק הדין החלקי הגיש זילכה בקשת רשות ערעור לבית משפט זה, וביום 30.7.2017 נקבע (השופט נ' סולברג) כי פסק הדין החלקי טעון השלמה בעניין היישום האופרטיבי של המסקנות העולות ממנו. מטעם זה נקבע כי בקשת רשות הערעור אינה עומדת באמות המידה הקבועות בסעיף 21(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) ומשכך אין הצדקה לתת בשלב הזה רשות לערער מבלי להמתין לסעד הסופי שיפסק. זאת, למעט בכל הנוגע לסעד למתן חשבונות שניתן על ידי בית משפט קמא, לגביו הורה בית המשפט למשיבים להגיב. בהמשך, ביום 6.9.2017, דחה בית המשפט העליון את טענותיו של זילכה לעניין מתן החשבונות, וקבע כי על זילכה להגיש למשיבים את חשבונותיו בתוך 30 ימים מיום מתן ההחלטה (ראו רע"א 5685/17 זילכה נ' קלדרון (6.9.2017)).

לטענת המשיבים, זילכה הפר את צו מתן החשבונות פעם אחר פעם, כשמסר חשבונות חלקיים, שגויים, לא נאותים ולא מהימנים.

3. ביום 25.9.2017 הגישו המשיבים לבית משפט קמא בקשה למתן צו איסור דיספוזיציה שיאסור על זילכה לבצע כל דיספוזיציה באחזקותיו בעסקי הקבוצה, ולמתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד זילכה. ביום 3.10.2017, נתן בית המשפט (כב' השופט מ' אלטוביה) בהסכמת זילכה, צו איסור דיספוזיציה, האוסר עליו לבצע "במישרין או בעקיפין כל דיספוזיציה באחזקותיו בעסקי הקבוצה [...] לרבות ובכלל זה לאסור על [זילכה] למכור מניות, ניירות ערך או כל אחזקה אחרת בחברת י.ז. קוויןקו בע"מ או הקשורים לבית ההימורים באגאדיר וטנג'יר או לבצע כל פעולה שאינה במהלך העסקים הרגיל. מובהר כי לא תבוצע משיכת כספים 'חדשה' לידי [זילכה] שלא מהווה חזר חוב שכבר היה קיים והחל פירעונו" (להלן: צו איסור הדיספוזיציה).

ביום 24.11.2019 הגיש זילכה בקשה לצמצום צו איסור הדיספוזיציה, כך שניתן יהיה לבצע עסקה של מכירת אחזקות הקבוצה בבית ההימורים בטנג'יר. זאת, בתנאי שמשא ומתן המתנהל מזה מספר חודשים עם רוכשת פוטנציאלית, יבשיל לכדי הסכם. המשיבים התנגדו לבקשה בלא שיוטלו מגבלות על זילכה לשם הבטחת זכויותיהם. בסופו של דבר הורה בית המשפט ביום 6.4.2020 על צמצום צו איסור הדיספוזיציה (להלן: הצו המצומצם). בצו המצומצם נקבע כי יש לאפשר את מכירת בית ההימורים בטנג'יר ולהחריג את צו איסור הדיספוזיציה, ובלבד שמלוא כספי התמורה יופקדו בקופת בית המשפט; וכי עניין זה יצוין בהסכם המכר כך שהקונה או מי מטעמו יפקיד את הכסף ישירות בקופת בית המשפט. עוד נקבע כי ככל שעובר למכירה או במהלך הוצאתה לפועל יימשכו דיבידנדים מהחברה המוכרת או החברה הנמכרת, יופקדו גם הם בקופת בית המשפט.

4. לאחר החלטות אלה קיבלו המשיבים מכתב שנשלח ביום 2.4.2020 על ידי בא-כוחו של זילכה לצד שלישי, ובו נכתב כי "ביום 7.1.2.2020 התקבל בחשבונה של קווין ייזום ותיירות (2002) בע"מ (להלן: קווין ייזום) סך של 598,245 אלף אירו, שמקורו בחלוקת דיבידנדים בקזינו בטנג'יר". לנוכח האמור פנו המשיבים לבא-כוחו של זילכה בבקשה לפעול על פי הצווים שניתנו, ודרשו שזילכה יפקיד את כספי הדיבידנד (להלן: כספי הדיבידנד) בקופת בית המשפט. משדחה זילכה את בקשתם, ביקשו המשיבים ביום 8.5.2020 מבית המשפט לחייב את זילכה להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט.

זילכה התנגד לבקשה. הוא טען כי חלוקת הדיבידנד אינה אסורה על פי הצווים שהוצאו, שכן הדיבידנד כלל לא חולק במסגרת עסקת המכירה, וממילא הוא לא ניתן לו אלא לקווין ייזום - בה אין למשיבים זכויות. בהקשר זה נטען כי צו איסור הדיספוזיציה ניתן רק נגד זילכה באופן אישי ולא נגד החברות, וכי הוא אוסר על ביצוע דיספוזיציות באחזקות של זילכה ואינו אוסר על חלוקת כספים בין חברות בתוך הקבוצה. עוד נטען כי סכום הכסף שהועבר לזילכה מתוך כספי הדיבידנד אינו מהווה תשלום דיבידנד בשל אחזקותיו אלא "החזר חוב שכבר היה קיים והחל פירעונו", ולכן צו איסור הדיספוזיציה אינו חל עליו.

באשר לתחולת הצו המצומצם טען זילכה כי הוראותיו צופות פני עתיד ואינן חלות על דיבידנד שכבר חולק בחודש ספטמבר 2019, כשבעה חודשים לפני מתן הצו המצומצם. עוד נטען כי הדיבידנד חולק במהלך העסקים הרגיל של החברה המחזיקה בפעילות בית ההימורים בטנג'יר, בלא כל קשר לעסקת המכירה שטרם הושלמה, ואשר המגעים שנוהלו בעניינה הופסקו. לבסוף נטען כי מחצית מכספי הדיבידנד ממילא שייכים לצד שלישי שהינו צד זר להליך, ועל כן אין הצדקה לחייב את זילכה בהפקדת מלוא הסכום.

5. בהחלטתו מיום 15.6.2020 (להלן: ההחלטה על הפקדת הדיבידנד), קבע בית משפט קמא כי על פני הדברים, כספי הדיבידנד באים בגדרו של צו איסור הדיספוזיציה שניתן ביום 3.10.2017. בית המשפט הזכיר את החלטתו מיום 6.4.2020 בה נקבע כי מלוא כספי תמורת מכירת בית ההימורים בטנג'יר יופקדו בקופת בית המשפט, וככל שיימשכו דיבידנדים עובר למכירה או במהלך המכירה, הם יופקדו בקופת בית המשפט. בית המשפט דחה את טענותיו של זילכה לפיהן יש להחריג את כספי הדיבידנד מתחולת הצווים האמורים. עוד נקבע כי איסור העברת דיבידנדים מבית ההימורים בטנג'יר חל בקשר עם עסקת המכירה, ובהתחשב בעיתוי חלוקת הדיבידנד, סביר להניח שיש קשר בין המכירה לבין חלוקתו. בית המשפט הוסיף כי גם אם אין אלה פני הדברים, חל על כספי הדיבידנד האיסור לבצע פעולה שאינה במהלך העסקים הרגיל. כן נדחתה טענתו של זילכה לפיה הדיבידנד חולק לקווין ייזום ולא לו, משום שבית המשפט קבע כי הצו חל על פעולה של חלוקת דיבידנד או הוצאת כספים שאינה במהלך העסקים הרגיל בין במישרין ובין בעקיפין באמצעות חברות נשלטות או קשורות. לפיכך, בית המשפט הורה לזילכה להפקיד בקופת בית המשפט את כספי

הדיבדנד בסך 598,245 אירו, וזאת עד ליום 18.6.2020.

6. ביום 18.6.2020 הגיש זילכה בקשה לעיון חוזר בהחלטה על הפקדת הדיבדנד ולעיכוב ביצועה. בהחלטתו מיום 5.7.2020 דחה בית משפט קמא את הבקשה. הוא קבע כי כל ניסיון של זילכה לטעון כי מדובר בהחזר חוב או בדיבדנד שחולק קודם לתחולת צו איסור הדיספוזיציה מיום 3.10.2017 המחייב הפקדה בקופת בית המשפט; או לתת פרשנות לצו לפיה הוא חל רק על קבלת כספים שקיבל זילכה ולא על כספים המגיעים לחברות בשליטתו - אינו מקובל. זאת נוכח לשון הצו, ובפרט המונח "לרבות" המחבר בין הרישא לבין הסיפא; ונוכח האמור במכתב ששלח בא-כוחו של זילכה מיום 2.4.2020. בנוסף, נקבע כי "לנטען באשר לנעשה בכספי הדיבדנד אין כל נפקות כאן, נוכח חובת ההפקדה בקופת בית המשפט, אשר נקבעה על דעת המבקש ובהסכמתו" (להלן: ההחלטה בבקשה לעיון חוזר).

על החלטה זו, הדוחה את בקשתו לעיון חוזר בהחלטה על הפקדת הדיבדנד ועל ההחלטה על הפקדת הדיבדנד עצמה, הגיש זילכה בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בהחלטה מיום 25.9.2020 קבע בית משפט זה (השופט נ' סולברג; להלן: החלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020) כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה למתן רשות ערעור המעוגנות בסעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט ובהלכה הפסוקה. נקבע כי זילכה לא הצביע על נזק של ממש שייגרם לו כתוצאה מהפקדת כספי הדיבדנד בקופת בית המשפט, ולא טען ולא הוכיח כי הוא זקוק לכספים אלה לשימוש מיידי.

למעלה מן הצורך ציין בית המשפט כי יש היגיון בהפקדת כספי הדיבדנד שחולקו בעיצומו של משא ומתן לגבי מכירת החברה, גם אם עסקה זו טרם הבשילה לכדי מימוש. כמו כן, צוין כי הפקדת כספי הדיבדנד בקופת בית המשפט לא תגרום לנזק בלתי הפיך לזילכה או לצד שלישי (ראו רע"א 4822/20 זילכה נ' קלדרון (25.9.2020)).

7. ביום 19.10.2020 ביקש זילכה מבית המשפט המחוזי שיוורה לקווין ייזום ולרשות המיסים להפקיד בקופת בית המשפט את הכספים שהתקבלו בידיהן מתוך כספי הדיבדנד. בנוסף התבקש בית המשפט להבהיר את שנקבע בצו לאיסור דיספוזיציה, ולקבוע כי זילכה רשאי למשוך לידיו כספים מההווים החזר חוב שכבר היה קיים ושפירעונו החל. בנוסף ביקש זילכה כי בית המשפט יקבע שסכום של 185,000 אירו מתוך כספי הדיבדנד מוחרגים מההחלטה על הפקדת הדיבדנד, מאחר שהם מהווים החזר חוב שכבר היה קיים והחל פירעונו. זילכה טען כי אין ברצונו להימנע מלקיים את הוראות בית המשפט על פיהן היה עליו להפקיד בקופת בית המשפט את כספי הדיבדנד, אך כספים אלה מעולם לא היו בידיו ואינם בידיו כעת. לטענתו, אכיפת ההחלטות שהורו לו להפקיד את כספי הדיבדנד בקופת בית המשפט תגרום לו נזק כבד, שכן אין ברשותו סכום נזיל כזה (בקשה זו תכונה להלן: הבקשה מיום 19.10.2020).

8. בסמוך לאחר הגשת הבקשה מיום 19.10.2020, הגישו המשיבים ביום 29.10.2020 לבית המשפט המחוזי בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט (להלן: בקשת הביזיון). הם עתרו כי בית המשפט יאכוף על זילכה - בין אם בקנס, בין אם במאסר ובין אם על ידי מינוי כונס נכסים - לציית להחלטה על הפקדת הדיבדנד ולהחלטה בבקשה לעיון חוזר, מכוחן היה על זילכה להפקיד את כספי הדיבדנד בקופת בית המשפט. בשל בקשות שונות לדחיית מועדי הדיון, דיון בבקשת הביזיון התקיים ביום 26.5.2022. ההחלטה בבקשה ניתנה ביום 12.1.2023 (להלן: החלטת הביזיון).

בהחלטת הביזיון נקבע כי אין מחלוקת על כך שזילכה לא הפקיד את כספי הדיבדנד בקופת בית המשפט עד למועד שנקצב לכך או בכלל. בנוסף ציין בית המשפט כי נראה שזילכה עומד במריו, וכי אין בכוונתו לקיים את ההחלטות

שהורו על הפקדת כספי הדיבידנד לקופת בית המשפט. לפיכך, אין מנוס מלהטיל עליו סנקציות חמורות שירתעו אותו מלהמשיך ולהפר את הוראות בית המשפט. בית המשפט הורה לזילכה להפקיד בקופת בית המשפט את כספי הדיבידנד, וזאת עד ליום 25.1.2023 בשעה 12:00. כמו כן, הטיל בית המשפט על זילכה קנס בגובה 75,000 ₪ לתשלום עד ליום 25.1.2023.

בית המשפט הוסיף כי ככל שזילכה לא יפקיד את כספי הדיבידנד ואת הקנס בקופת בית המשפט עד למועד שנקבע, הוא ישלם קנס בסך 3,710 ₪ בגין כל יום איחור בהפקדה, החל מיום 26.1.2023 ועד להפקדה או לתשלום המלא בפועל. ככל שזילכה לא יעשה כן, יוצא נגדו צו מאסר שיבוטל כנגד עמידה בכל הדרישות שקבע בית המשפט.

במסגרת אותה ההחלטה ניתנה גם החלטה בנוגע לבקשה מיום 19.10.2020. נקבע כי אין לדון בבקשה זו במסגרת ההליך דנן, שכן טענתו של זילכה לפיה העביר לקווין ייזום ולרשות המיסים כספים אינה רלוונטית להליך העיקרי המתנהל בינו לבין המשיבים.

על החלטת הביזיון הגיש זילכה ערעור לבית משפט זה, שמלכתחילה נקבע לדיון ביום 10.7.2023 (ע"פ 1632/23 זילכה נ' קלדרון). יוער כי בהמשך התבטל מועד זה וטרם נקבע מועד חדש. בנוסף, הוגשה הבקשה שלפניי, בה התבקש עיכוב ביצוע עונש המאסר שנקבע בהחלטת הביזיון. בהחלטתי מיום 23.3.2023 עוכב ביצוע עונש המאסר נושא החלטת הביזיון עד להחלטה אחרת.

לשלמות התמונה יצוין כי ביום 25.1.2023 הגיש זילכה לבית המשפט המחוזי בקשה (להלן: בקשת ההמרה) בה הוא ביקש מבית המשפט להורות שחלף הפקדת כספי הדיבידנד במזומן בקופת בית המשפט, הוא יפקיד 1,682,709 מניות שבבעלותו בחברת יז קווין בע"מ (להלן: חברת קווין). בבקשה נטען כי שווין של המניות מוערך נכון למועד הגשת הבקשה ב-7,555,364 ₪. בבקשת ההמרה טרם ניתנה החלטה.

טענות המבקש

9. זילכה טוען כי אינו יכול לקיים את ההחלטה מיום 12.1.2023 ולהפקיד את כספי הדיבידנד במזומן בקופת בית המשפט, משום שכלל נכסיו משועבדים או שמוטל עליהם עיקול זמני. מכאן, שכלל הסנקציות שנקבעו בהחלטה מיום 12.1.2023, ובפרט צו המאסר, יושתו עליו מבלי שיש ביכולתו למנוע זאת.

זילכה מוסיף כי בהתאם להלכה פסוקה, חוסר יכולת לבצע חיוב משמש הגנה מפני הליכים לפי פקודת ביזיון בית המשפט. חוסר היכולת עשוי להביא, במקרים המתאימים, לביטול החלטה בה התקבלה בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט. מכאן לשיטתו, על משקל קל וחומר, חוסר היכולת הכלכלית שלו להפקיד את כספי הדיבידנד במזומן חייב להוביל לעיכוב ביצוע מיידי של ההחלטה.

עוד טוען זילכה כי מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובתו. זאת מאחר שייגרם לו נזק אדיר ובלתי הפיך אם יאסר, בעוד שלמשיבים לא יגרם כל נזק אם יימנע מאסרו. זאת, הן משום שאם יאסר ממילא הכספים לא יופקדו; והן משום

שהחלטה על הפקדת כספי הדיבידנד אינה עוסקת בתשלום כספים למשיבים, כי אם בהפקדתם בקופת בית המשפט.

לבסוף עותר זילכה כי אם לא תתקבל החלטה בבקשת ההמרה, יורה בית משפט זה על המרת סכום ההפקדה במזומן בהפקדת המניות האמורה.

לענין סיכויי הערעור טוען זילכה כי הם טובים. כך, הוא טוען כי החלטת הביזיון התקבלה מבלי שנבחנו העובדות כנדרש. בנוסף, תצהיריו לא נסתרו שכן המשיבים ויתרו על חקירתו. לשיטתו, כספי הדיבידנד התקבלו במהלך העסקים הרגיל של קווין ייזום המצויה בבעלותו החלקית. כספי הדיבידנד לא הגיעו לידי, והחלטות המתייחסות להפקדת כספי הדיבידנד - אותן נועדה החלטת הביזיון לאכוף - ניתנו לאחר שכספי הדיבידנד כבר שולמו על ידי קווין ייזום לגופים שונים. לפיכך, אין ביכולתו למלא אחר החלטות אלה.

בנוסף, נטען כי ההחלטה על הפקדת הדיבידנד סותרת את הצו לאיסור דיספוזיציה, ומסתמכת על הנחות שהניח בית משפט קמא ולא על ממצאים עובדתיים. כך למשל בהחלטה על הפקדת הדיבידנד הניח בית משפט קמא כי קיים קשר בין מכירת בית ההימורים בטנג'יר לבין חלוקת הדיבידנד, וכי חלוקת הדיבידנד בוצעה שלא במהלך העסקים הרגיל. הנחה זו היא חסרת בסיס עובדתי, ורק בשלה קבע בית משפט קמא כי על זילכה להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט.

זילכה מוסיף וטוען כי ההחלטה על הפקדת הדיבידנד, אותה נועדה החלטת הביזיון לאכוף, נשענת על אדנים רעועים ביותר, ולמעשה עומדת בסתירה להחלטות הנוגעות לצו איסור הדיספוזיציה ולצו המצומצם. לטענתו ההחלטה אינה ברורה ואינה חד משמעית, ולא ברור האם היא מתיימרת לשנות את צו איסור הדיספוזיציה והצו המצומצם או שהיא מתבססת עליהם ונובעת מהם.

לגישתו של זילכה, קיימת דרך מידתית יותר לאכוף את החלטות בית המשפט לענין הפקדת כספי הדיבידנד: הראשונה, בדרך של המרת סכום ההפקדה ממזומן למניות בחברת קוויןקו כפי שפורט לעיל; והשנייה, בדרך של מתן צו לצדדים שלישיים (קווין ייזום ורשות המיסים) שיורה להם להפקיד בקופת בית המשפט את הסכומים שהועברו לידיהם מתוך כספי הדיבידנד.

לבסוף טוען זילכה כי בהחלטה בבקשה המוגשת לפי פקודת ביזיון בית המשפט, מוגבל בית המשפט אך ורק לאכיפת החלטות שכבר ניתנו, ובענייננו - ההחלטה על הפקדת הדיבידנד וההחלטה בבקשה לעיון חוזר. לפיכך, בית המשפט יכול לאכוף על המערער להפקיד רק את כספי הדיבידנד ממש, שהם לשיטתו כספים "צבועים" שמקורם ידוע. אולם, כספים אלה כבר אינם קיימים כלל וממילא מעולם לא היו בידיו. לכן אין בית המשפט רשאי להורות לו, מכוח פקודת ביזיון בית המשפט, להפקיד בקופת בית המשפט כספים אחרים, ממקורותיו.

טענות המשיבים

10. המשיבים טוענים מנגד כי יש לדחות את הבקשה על הסף בשל עיתוי הגשתה - ימים בודדים לפני מאסרו של זילכה וחודשיים לאחר שהתקבלה החלטת הביזיון. לטענתם, זילכה יכול היה לפנות לבית המשפט המחוזי באופן מיידי לאחר מתן ההחלטה ולבקש לעכב את ביצוע הצו לפי סעיף 87 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בנוסף, הוא יכול היה להגיש את הבקשה לעיכוב הביצוע יחד עם הערעור על ההחלטה. חלף זאת, בחר זילכה להגיש את הבקשה לעיכוב הביצוע רק שבועיים לאחר הגשת הערעור, ואת הערעור בחר להגיש בחלוף כחודש וחצי ממתן החלטת הביזיון.

בנוסף טוענים המשיבים כי יש לדחות את הבקשה על הסף אף מהטעם שזילכה נהג בבקשתו הנוכחית בחוסר ניקיון כפיים מוחלט. זאת, משום שהוא כבר ביקש בעבר מבית משפט זה לעכב ביצוע של צו שניתן על ידי בית משפט קמא ושהורה לו להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט ובקשה זו נדחתה. עם זאת, גם לאחר שנדחתה בקשתו לעיכוב ביצוע, זילכה לא הפקיד את כספי הדיבידנד כנדרש. לפיכך, אין הוא יכול לצפות שבית המשפט יעתר כעת לבקשתו לעיכוב ביצוע החלטה, כאשר גם לאחר שבקשה אחרת שלו נדחתה, הוא המשיך לא למלא אחר הצו.

המשיבים מוסיפים כי עצם התנהלותו המבזה של זילכה לאורך שנים, במהלכן הוא הפר החלטות של בית משפט זה ובית משפט קמא, מצדיקה את דחיית הבקשה.

בנוסף, המשיבים טוענים כי מאזן הנוחות נוטה במובהק לדחיית הבקשה. זאת כיוון שהמפתח למניעת מאסרו של זילכה מצוי בידיו. טענותיו בנוגע להיעדר יכולת למלא אחר הצווים השיפוטיים הן חסרות יסוד ונדחו בעבר על ידי שתי ערכאות - במסגרת ההחלטה בבקשה לעיון חוזר ובמסגרת החלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020. גם בבקשה דנן לא תמך זילכה את טענתו בדבר הנזק שייגרם לו אם יפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט באסמכתאות מספקות, אלא באסמכתאות חסרות שאין די בהן כדי להעיד על היעדר יכולת כלכלית. בהקשר זה נטען כי זילכה כלל לא היה רשאי לצרף במסגרת הליך הערעור ראיות חדשות שלא הובאו בפני בית משפט קמא, וזאת מבלי שהגיש בקשה מתאימה ומבלי שניתנה לו רשות לעשות כן.

המשיבים מוסיפים כי גם אם תתקבל הטענה (המוכחשת) לפיה זילכה אינו יכול להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט, הרי שהוא יכול היה להסתייע בצדדים שלישיים, או לפחות לפרט אילו ניסיונות ביצע, אם ביצע, כדי לגייס את הכספים הדרושים כדי לקיים את ההחלטה.

באשר לסיכויי הערעור טוענים המשיבים כי הם אפסיים. זאת, משום שטענותיו של זילכה בערעור על ההחלטה לפי פקודת ביזיון בית המשפט, מופנות בעיקרן כנגד החלטות קודמות. מדובר בהחלטות שלא ניתן עוד לערער עליהן בשלב זה, מאחר שהמועד להשיג עליהן חלף מזמן. כך למשל, טענתו של זילכה לפיה הדיבידנד שחולק הוא בבחינת החזר חוב קיים, היא טענה ישנה שמועלית על ידיו בכל פעם מחדש. טענה זו נדחתה בהחלטה בבקשה לעיון חוזר, ואף ערעור שהוגש על החלטה זו נדחה (ברע"א 5822/20 מיום 25.9.2020). החלטה זו אינה עומדת כעת לערעור, וממילא דינה של כל טענה של זילכה ביחס לדחיית טענה זו על ידי בית משפט קמא - להידחות.

11. גם כאן יצוין לשם שלמות התמונה כי ביום 22.3.2023 הגיש זילכה הודעת עדכון מטעמו, לה הוא צירף תצהיר מאומת כדין לתמיכה בבקשתו לעיכוב ביצוע. בנוסף הוא ביקש לעדכן את בית המשפט כי ביום 12.3.2023 הודיע המנהל המיוחד של קווין ייזום (להלן: המנהל המיוחד) לבית המשפט (במסגרת ת"א 14040-04-18), כי כספי מכירת בית ההימורים בטנג'יר נמצאים בשליטת המנהל המיוחד ונדרשים לו לתשלום מיסים בארץ ובחו"ל כמו גם לשם הסדרת

חובות לנותני השירות בשרשרת החברות.

הודעה זו הוגשה בהמשך לטענתו של זילכה בבקשה הנוכחית לעיכוב ביצוע, לפיה המנהל המיוחד הודיע לו שמלוא חלקה של קווין ייזום בכספי התמורה ממכירת בית ההימורים בטנג'יר הופקד בחשבון הבנק של קווין ייזום. זילכה טען כי מהודעת המנהל המיוחד עולה בבירור כי מטרת צו איסור הדיספוזיציה והצו המצומצם הושגה במלואה, והוא ביקש כי בית המשפט ישקול גם את הודעת המנהל המיוחד בהחלטתו.

12. גם המשיבים הגישו באותו יום הודעת עדכון מטעמם, בה טענו כי בהודעת העדכון מטעמו, ביקש זילכה שוב לזרות חול בעיני בית המשפט. זאת משום שלטענתם ישנם בענייננו שני מסלולים נפרדים: (1) מסלול כספי חלוקת הדיבידנד; (2) מסלול כספי תמורת מכירת בית ההימורים בטנג'יר. בקשת הביזיון וההחלטה ממנה היא נובעת נוגעות למסלול הראשון, קרי לכספי הדיבידנד בסך 598,245 אירו. כספים אלה התקבלו על ידי זילכה, ובניגוד להחלטות בית משפט קמא - הם לא הופקדו בקופת בית המשפט.

באשר לכספים שבמסלול השני, לאחר שהושלמה עסקת המכירה של בית ההימורים בטנג'יר, פנה המנהל המיוחד לבית משפט קמא בבקשה דחופה למתן הוראות כיצד לפעול עם תמורת המכירה בסך של 2,134,099 ₪ שהתקבלה בחשבון קווין ייזום. סוגיית כספים אלה מצויה עדיין בדיון בפני בית משפט קמא. המשיבים מבקשים להבהיר כי עצם קבלת תמורת עסקת המכירה בחשבונה של קווין ייזום, אינו פוטר את זילכה מהחובה להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט.

ישיבת יום 2.4.2023

13. בישיבת יום 2.4.2023 חזרו באי-כוח הצדדים על טענותיהם.

בא-כוחו של זילכה טען כי כספי הדיבידנד התקבלו בחשבונה של קווין ייזום עוד בטרם ניתנה ההחלטה מיום 6.4.2020 ולכן הצו המצומצם מיום 6.4.2020 אינו חל עליהם. זאת, בנוסף לכך שאלה כספים שחולקו במהלך העסקים הרגיל, בעוד שהצו המצומצם התייחס רק לדיבידנדים שיימשכו במסגרת הוצאתה לפועל של עסקת המכר של בית ההימורים בטנג'יר.

14. בא-כוחו של זילכה הוסיף כי מצבו הכלכלי של זילכה השתנה לרעה מאז החלטתו של השופט סולברג מיום 25.9.2020, ולפיכך אין ביכולתו היום להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט. בהקשר זה נטען כי ערך המניות שברשות זילכה ירד; כי הוטלו עיקולים על נכסיו של זילכה, לרבות על בית המגורים שלו; על כל חשבונות הבנק הרשומים על שמו; ועל מניותיו בחברת קווינקו עד לסכום של 28,731,234 ₪.

עוד נטען כי זילכה מתפרנס היום למחייתו משכר של 20,000 ₪ המועבר לו מדי חודש מחברת קווינקו בה הוא מועסק, וכן מדמי שכירות של דירה אותה הוא משכיר, המשמשים לו לפירעון הלוואות המשכנתא על הדירה. זילכה

הוסיף כי הוא מתגורר כיום בחו"ל וכי אין לו כספים משמעותיים בחשבונות בנק בחו"ל מלבד אלפי שקלים בודדים המשמשים אותו למחייה ולתשלומים שוטפים. מכאן שאין לו כספים נזילים בסכומים משמעותיים, וודאי שלא בשיעור המתקרב לסכום נושא החלטת הביזיון.

עוד נטען כי כספי הדיבידנד מעולם לא היו בידיו של זילכה, וכי כיום הם מצויים בידי צדדים שלישיים - חלקם נמצאים בידי קווין ייזום וחלקם שולמו למס הכנסה. לבסוף ציין בא-כוחו של זילכה כי בהתאם לאמור בהודעת העדכון שצורפה לבקשה דנן, כל כספי תמורת מכירת בית ההימורים בטנג'יר נמצאים בידיו של המנהל המיוחד.

15. בא-כוח המשיבים התנגד לדברי בא-כוחו של זילכה. הוא טען כי על זילכה - כבעל דין המבקש לטעון שאין לו יכולת כלכלית להפקיד סכום כסף מסוים בקופת בית המשפט - מוטל הנטל להוכיח שסכום הכסף המדובר לא נמצא ברשותו, וגם שאין לו דרך חלופית להשיגו. לשיטת בא-כוח המשיבים, זילכה לא הצליח להרים נטל זה. הוא לא ביסס את הטענה לפיה אין לו יכולת כלכלית, ואף לא הוכיח שניסה לגייס את הכסף באמצעות צדדים שלישיים.

בא-כוח המשיבים הוסיף כי טענותיו של זילכה לעניין חוסר יכולתו הכלכלית הועלו בעבר בפני שתי ערכאות שבחנו אותן ודחו אותן. בהקשר זה צוין כי בבקשה דנן נשמעה לראשונה טענה חלקית בלבד מצידו של זילכה לעניין שינוי נסיבותיו הכלכליות. גם טענה זו לא הוכחה ברמה הנדרשת, ולא צורפו לה אסמכתאות מתאימות. מהאסמכתאות החלקיות שכן צורפו לבקשה דנן, ניתן להסיק שזילכה מנסה להסתיר את מצבו הכלכלי האמיתי. בהקשר זה צוין כי אין בתדפיסי חשבונות הבנק שצורפו לבקשה כל הפקדה רצופה של סכום של 20,000 ₪ (כפי שהיה מצופה - לאור טענתו של זילכה לעניין השכר שהוא מרוויח); וכן אין ראיה להפקדה רצופה של דמי שכירות חודשיים בחשבונות אלה.

בא-כוח המשיבים הוסיף כי מאזן הנוחות צריך לאזן בין האינטרס של זילכה, לבין האינטרס של המשיבים והאינטרס הציבורי. בהקשר זה נטען כי ישנו אינטרס ציבורי חזק לדחות את הבקשה, שכן זילכה הפר וממשיך להפר באופן שיטתי החלטות שיפוטיות.

דין והכרעה

16. כזכור, הבקשה שלפניי נסובה סביב שאלת עיכוב הביצוע של עונש המאסר נושא החלטת הביזיון.

כבר נקבע בפסיקת בית משפט זה כי השיקולים שינחו את בית המשפט בשאלת עיכוב ביצועה של החלטה בבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט הם שיקולים דומים לאלה הנוהגים ברגיל לגבי עיכוב ביצוע של פסק דין אזרחי, קרי - סיכויי הערעור ומאזן הנוחות (ראו משה קשת ביזיון בית המשפט 234-233 (2002); רע"א 6920/08 חנון נ' ועד עדת הספרדים, פסקה י (25.3.2009)). בבחינת מאזן הנוחות בבקשה לפיה עתיד להישלח מי שהפר לכאורה החלטה שיפוטית למאסר, על בית המשפט להביא בחשבון מספר אינטרסים - את האינטרס של בעל הדין שהגיש את הבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט לקיום מהיר של הצו; את האינטרס הציבורי שבאכיפת צווים שיפוטיים; ומנגד את עניינו של המפר - שלא ייגרם לו נזק בלתי הפיך אם יימצא בערעור שלא היה מקום להורות על מאסרו (ראו ע"פ רייפמן נ' עו"ד איתן ארז, פסקה 17 (21.9.2009) (להלן: עניין רייפמן)).

לפיכך, בית המשפט הדין בבקשה לעיכוב ביצוע החלטה על מאסר לפי פקודת ביזיון בית המשפט נדרש לבחון בזהירות רבה את טענות בעל הדין המפר, תוך בחינת הנזק שעשוי להיגרם לו מריצוי מאסר שלא לצורך מחד גיסא, ומאידך גיסא לאור האינטרסים האחרים.

אחד השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון במסגרת אותה "בחינה זהירה", הוא האם בעל הדין המפר יכול בכלל לבצע את הצו. אם התשובה היא שלילית - הרי שאין תוחלת למאסרו ואין מקום להותיר את ההחלטה אודות המאסר על כנה (ראו עניין רייפמן, פסקה 18; רע"א 734/22 א.ס.פ.י. חברה לקידום פרויקטים באיכות הסביבה (ישראל) בע"מ נ' גלובל גרין גרופ (אך דוד) בע"מ, פסקה 11 (29.5.2022)). זאת מאחר שהליכים לפי פקודת ביזיון בית המשפט לא נועדו להעניש את המפר, אלא להביא לביצועה של ההחלטה השיפוטית. אם ממילא הביצוע אינו אפשרי כלל - הרי שאין עוד טעם בצו.

17. אם כן, גם בענייננו יש מקום לבחון, קודם כל, האם הותרת הצו על כנו תקדם את ביצוע החלטות בית המשפט על ידי זילכה. בהקשר זה, כזכור, זילכה טוען כי הוא אינו יכול להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט. זאת הן משום שכספים אלה מעולם לא היו בידיו, והן משום שכיום אין ברשותו סכום כסף נזיל, ודאי שלא בשיעור הנדרש להפקדה. לפיכך, אין לו אפשרות למנוע את מאסרו באמצעות הפקדת הכספים, והצו לפי פקודת ביזיון בית המשפט לא יקדם הפקדה כזו. כתוצאה מכך, אם בקשתו לעיכוב ביצוע תידחה, ייגרם לו נזק כבד לחינם, שכן הוא יאלץ לשהות במאסר שאין לו כל תוחלת.

אכן, לזילכה ייגרם נזק משמעותי אם ייכנס למאסר רק מאחר שאין ביכולתו הכלכלית לפעול בהתאם להחלטת בית המשפט ולהפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט. כאמור, אילו הוא היה מוכיח כי זה אכן המצב, היה מקום אולי לשוב ולבחון האם יש טעם להותיר את הצו - כולו או חלקו - על כנו.

כאשר בעל דין מפר הוראה של בית המשפט וטוען כי אין ביכולתו הכלכלית להפקיד סכום שבית המשפט הורה לו להפקידו, הנטל להוכיח טענה זו מוטל עליו. בכלל זה, עליו לפרוס תשתית עובדתית מלאה שתתמוך בטענותיו ותצדיק אותן (למשל באמצעות תדפיסי חשבון בנק, פירוט של הנכסים בהם הוא מחזיק, פירוט חיובי אשראי ועוד) (ראו רע"א 8252/19 לחי נ' זהבי, פסקה 6 (5.1.2020)). כפי שיובהר להלן, זילכה לא עמד בנטל הזה.

18. הטעם העיקרי בשלו אין לקבל את טענתו של זילכה בנוגע להיעדר יכולת כלכלית לעמוד בהחלטת בית המשפט ולפעול בהתאם לה, היא מאחר שטענה זו כבר נטענה על ידיו ונדחתה. זילכה העלה את הטענה הן בפני בית המשפט המחוזי - במסגרת בקשתו לעיון חוזר; והן בפני בית משפט זה - במסגרת בקשת רשות הערעור שהגיש על ההחלטה על הפקדת כספי הדיבידנד ועל ההחלטה בבקשה לעיון חוזר. כאמור, הטענה נדחתה על ידי שתי הערכאות. בהחלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020 נקבע בהקשר זה כי זילכה לא הצביע על "נזק של ממש שייגרם לו כתוצאה מהפקדת כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט" וכן כי זילכה לא טען, וממילא לא הוכיח בראיות "כי הוא זקוק לכספים אלה לשימוש מיידי, וכי הפקדתם תכביד עליו באופן ממשי, או תגרום לו לנזק קונקרטי".

בהחלטה זו הניח אם כן בית משפט זה כי לא זו בלבד שהסכום נושא ההפקדה אכן מצוי בידיו של זילכה, אלא ש"כספים אלה" אינם דרושים לזילכה לשום צורך מיידי (היינו כי יש בידיו כספים נוספים מעבר לסכום האמור, בהם הוא יכול לעשות שימוש לצורכי מחייה וליתר הצרכים השוטפים שלו). לאור קביעה זו, זילכה אינו יכול לשוב ולטעון כי לא

הייתה לו אפשרות להפקיד את הסכום האמור בשל העדר יכולת כלכלית.

19. הטענה היחידה שראויה אם כן לדיון בהקשר זה היא טענה אפשרית של זילכה לפיה חל שינוי לרעה במצבו הכלכלי מאז ניתנה החלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020 ועד היום; וכי מדובר בשינוי כזה שבשליו הוא אינו יכול עוד (אף שיכול היה בעבר) להפקיד את כספי הדיבידנד. מובן כי כדי להוכיח טענה כזו, נדרש זילכה להציג לבית המשפט תשתית עובדתית מספקת התומכת בה.

20. אינני סבורה כי הוא הצליח לעמוד בנטל זה. ראשית, לאחר שבית משפט זה קבע שיש לזילכה יכולת להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט (בהחלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020), היה עליו למלא אחר הוראות בית המשפט ולהפקיד את הכספים מיד לאחר מתן ההחלטה. כאמור, בשעה שההחלטה האמורה ניתנה, לא הייתה מניעה כלכלית מבחינת זילכה לבצעה, וכפי שנקבע באותה החלטה, ביצועה אף לא היה גורם לו לכל נזק.

אולם חרף האמור, זילכה התמהמה. הוא לא הפקיד את כספי הדיבידנד ובכך הפר את ההוראה השיפוטית הברורה שניתנה בעניינו. לפיכך, גם לו הוא היה מצליח כעת להראות שכיום אין עוד ביכולתו להעביר את כספי הדיבידנד לקופת בית המשפט, אין פירוש הדבר שמחדלו הקודם "יימחק". זאת מאחר שבתקופה שבסמוך לאחר החלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020 היה בידיו הסכום הנדרש, והיה עליו להבהיר הבהר היטב מדוע לא פעל בהתאם להחלטה, ומה עלה בגורלם של הכספים שהיה עליו לפעול להפקדתם.

21. שנית, זילכה אכן טוען כי חל שינוי לרעה במצבו הכלכלי מאז החלטתו של השופט סולברג. בהקשר זה הוא טוען כי שוויון של המניות שנמצאות בבעלותו ירד, וכי הוטלו עיקולים על חשבון הבנק שלו, על דירת המגורים שלו ועל מניותיו בחברת קווינקו. ביחס לטענה זו יצוין כי לא ברור כיצד היא מסייעת לביסוס טענתו לרעה במצבו הכלכלי, וזאת משום שאף לדבריו של זילכה העיקולים על נכסיו הוטלו בהחלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטת ע' רביד) מיום 25.5.2016 (במסגרת ת"א 38156-05-16), כלומר מספר חודשים לפני החלטת השופט סולברג מיום 25.9.2020. משכך, מדובר בנתונים שהיו לפני השופט סולברג במועד מתן החלטתו, ואף על פי כן הוא קבע כי לזילכה יש יכולת להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט.

22. כדי לתמוך בטענתו לפיה אין לו היום סכומי כסף נזילים, צירף זילכה לבקשה דנן תדפיסי חשבונות בנק מחו"ל (יוער כי לא ברור באיזו מדינה נמצא הבנק שאליו התדפיסים מתייחסים ומה שער המטבע שבו מופיעים הסכומים). כן צירף זילכה אישורים לבקשותיו לדחיית לוח תשלומים בהלוואה מחודשים פברואר, אפריל ויולי 2020, מחודש ינואר 2021 ומחודש ינואר 2023; דוח כספי לשנת 2020; ומצב חשבון המשכנתא בדירה שבבעלותו משנת 2021, כשלטענתו דמי השכירות משמשים לפירעונה.

עיון במסמכים שצירף זילכה מעלה כי אין די בהם כדי לבסס ברמה הנדרשת בשלב זה את הטענה לפיה אין לו היום כל אפשרות לפעול בהתאם להוראת בית המשפט, וזאת אף שיכול היה לעשות כן בעבר בעת שניתנה החלטתו של השופט סולברג מיום 25.9.2020. אני סבורה, כפי שטענו המשיבים, כי האסמכתאות שצירף זילכה לבקשתו משקפות לכל היותר תמונה חלקית ובלתי ממצה בלבד של מצבו הכלכלי של זילכה. כך, זילכה לא צירף תדפיסים של חשבונות הבנק שלו בישראל; הוא לא צירף דו"ח כספי לשנה הנוכחית; וצירף את מצב חשבון הלוואותיו לשנת 2021 בלבד (כאשר לא ברור כלל מדוע צורף רק הדו"ח לשנת 2021 למרות שהבקשה הוגשה בשנת 2023).

כזכור, המשיבים טענו כי היה על זילכה להוכיח כי עשה ניסיון לפנות לצדדים שלישיים בבקשה שיסייעו לו לגייס את סכום הכסף הנדרש. מבלי לקבוע מסמרות בנושא זה, אציין כי לא בכל מקרה בו מדובר בבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט ביחס להחלטה שיפוטית שנטען שהופרה על ידי מאן דהוא, חייב אותו בעל דין בהכרח להוכיח גם כי פנה לאחרים בבקשה לסייע לו כתנאי להוכחה שאינו יכול לעמוד בקיום החלטת בית המשפט.

המשיבים הפנו בהקשר לפסיקה הנוגעת לבקשה לפטור מהפקדת עירבון בהגשת ערעור. בבקשות כאלה אכן נקבע כי כדי שהן יתקבלו, על המבקש להוכיח כי הוא מיצה את כל הניסיונות הכנים לגייס את הסכום מסביבתו הקרובה (ראו למשל 9998/09 ונדר נ' בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ, פסקה 3 (17.12.2009)). ואולם, צו לפי פקודת ביזיון בית המשפט הוא שונה. בבקשה לפטור מחובת עירבון, מדובר בהליך שהיוזמה להגשתו היא של מבקש הפטור, בעוד שצו לפי פקודת ביזיון בית המשפט ניתן ביוזמת הצד שכנגד להליך. לכן, אף אם קיימות נסיבות בהן ידרש מי שמפר החלטה של בית המשפט לפנות לאחרים בבקשה לסייע, לא ניתן לקבוע כי חובה כזו קיימת תמיד בהקשר זה.

23. כך או כך, וחרף האמור לעיל, אני סבורה שדינה של טענתו של זילכה לפיה אין לו יכולת כלכלית להפקיד את כספי הדיבידנד בקופת בית המשפט - להידחות. זאת לאור כל האמור לעיל ממנו נובע כי זילכה לא הוכיח כי אינו יכול לעמוד בביצוע הצו ממקורותיו שלו. משכך, מאזן הנוחות אינו נוטה עוד לצדו, שכן "המפתחות" להיחלצותו משהות במאסר הם בידיו, וכל שעליו לעשות כדי למנוע את מאסרו הוא למלא אחר הוראת בית המשפט ולהפקיד את כספי הדיבידנד כנדרש ממקורותיו שלו, וכפי שבית המשפט הורה לו.

24. אבהיר בשולי הדברים כי לו אכן היה זילכה נכנס בפועל למאסר בשל אי עמידה בתשלום כפי שנקבע בהחלטת הביזיון, ואם גם לאחר מכן הוא לא היה מעמיד לאורך זמן את הסכום הנדרש באופן שיביא לשחרורו, ייתכן שהיה בכך כדי לשנות את מאזן השיקולים האמור. בית המשפט רשאי יהיה כמובן לשוב ולשקול את עמדתו אם אכן אלה יהיו פני הדברים בעתיד (כפי שבתי המשפט נוהגים לשקול שלא להותיר אדם במעצר רק מהטעם שאין ביכולתו לשלם את סכום הערובה שהוטלה עליו כתנאי לשחרורו - ראו למשל בש"פ 9694/02 רביזה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (26.11.2002); בש"פ 8713/07 פרנקל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (25.10.2007); בש"פ 5140/20 ווסטרלונד נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 10 (30.7.2020)).

יחד עם זאת, אינני קובעת מסמרות בנושא זה. זילכה לא נכנס עד היום למאסר, והוא אף לא הפקיד ולו חלק כלשהו מהסכום שבית המשפט הורה לו להפקיד. ככל שיהיה בכך צורך, ואם אכן זילכה ייאסר או אם הוא יפקיד חלק משמעותי מהסכום שהיה עליו להפקידו (או אם הנסיבות ישתנו בצורה משמעותית אחרת), יוכל בית המשפט המחוזי לשקול בעתיד שוב את עמדתו אם תוגש אליו בקשה מתאימה.

25. למעלה מן הצורך, ולפני סיום, יוער כי מטענות הצדדים עולה שזילכה אינו מתגורר כיום בישראל אלא בדובאי. משום כך, ספק אם עונש המאסר שהוטל עליו יהיה בר ביצוע כל עוד הוא לא ישהה בתחומי מדינת ישראל. גם לשיקול זה יש משקל במכלול השיקולים שצוינו לעיל, וגם הוא מביא למסקנה שמאזן הנוחות אינו נוטה במובהק לטובתו של זילכה.

26. סוף דבר: לאור כל האמור לעיל, אני סבורה כי יש לדחות את בקשתו של זילכה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו בהחלטת הביזיון. זילכה יישא בהוצאות המשיבים בגין הבקשה הנוכחית בסך 3,000 ש"ח.
עמוד 12

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשפ"ג (17.4.2023).

ש ו פ ט ת
